

Marie klemt haar vingers stevig om de handvatten van haar rollator heen en loopt stapje voor stapje de huiskamer binnen. Met elke pas die ze zet voelt ze haar hartslag versnellen. Wat een eind lopen is het toch. Ze wenst dat ze heelhuids haar stoel bereikt. Stel je voor dat ze valt en wat breekt! Ze moet er niet aan denken.

‘Zuster, kunt u me helpen?’ vraagt Marie met onvaste stem.

‘Ik kom eraan hoor mevrouw Peeters!’ klinkt er vanuit de andere kant van de kamer. ‘Ik neem meteen even uw medicijnen mee, een klein momentje nog.’

Marie kijkt om zich heen en neemt de sfeervolle ruimte in zich op. Een open keuken van waaruit je uitkijkt over zowel de zithoek als de eettafel. De grote ramen tot aan de vloer bieden uitzicht op een kleine binnentuin. Het koperkleurige behang aan de muren past mooi bij de kleurrijke bosjes anjers die op meerdere plekken in de kamer zijn neergezet. Leuk gedaan hoor. Al ziet ze zelf liever rozen, haar favoriete bloemen. Ze houdt ervan als er aandacht is besteed aan de inrichting, dat doet ze zelf ook altijd zo graag.

Aan de grote rechthoekige houten tafel in het midden zitten haar huisgenoten al te ontbijten. De geur van vers gezette koffie komt haar tegemoet en haar maag begint te knorren als ze de mandjes met krentenbrood ziet staan. Haar eetlust vergaat haar echter meteen zodra een van haar huisgenoten onegeneerd begint te hoesten.

‘Hand voor je mond,’ sist Marie hem toe. Hij zal zich wel verslikt hebben, maar echt fris is het niet.

Ze draait zich voorzichtig om zodra ze voetstappen hoort naderen.

‘Fijn dat je er bent Noortje,’ glimlacht Marie nadat ze

op het naamplaatje van de verzorgende voor haar heeft gekeken. ‘Wat heb je mooie lange haren zeg.’ Ze voelt aan een van de bruine lokken die opgebonden zijn in een hoge paardenstaart en bekijkt Noortje van top tot teen. Ze is vrij lang en wat aan de stevige kant. Maar dat is goed, wat reserves. Dat heeft Marie zelf nooit gehad en dan ben je erg kwetsbaar als je een keer ziek bent, dat heeft ze meerdere keren in haar leven gemerkt.

‘Dank u wel mevrouw Peeters. Ik ben er de hele dag vandaag, samen met Veronique. Zij komt u zo koffie brengen.’

‘Wat heerlijk, koffie. Daar heb ik nou écht zin in.’

Ze lopen verder de huiskamer in. De eettafel komt dichterbij, wat betekent dat Marie haar rollator los moet laten om te gaan zitten.

‘Houd je me alsjeblieft heel stevig vast?’ Marie voelt dat haar benen wat beginnen te trillen. O, als ze nu toch maar niet valt.

‘Natuurlijk. Pakt u mijn handen maar.’ Noortje leidt Marie naar haar vaste plek aan tafel. ‘Pakt u de tafel nu goed vast, dan schuif ik de stoel achter u.’

‘Ik durf niet.’ Marie knijpt in de handen van Noortje terwijl ze haar knikkende knieën onder controle probeert te houden.

‘Ik ga nu achter u staan,’ zegt Noortje. Ze brengt een hand van Marie naar de tafel en legt haar eigen hand op de schouder van Marie. Met haar knie schuift ze de stoel tegen Marie aan. ‘Voelt u hem? U kunt nu echt gaan zitten.’

Met een diepe zucht van opluchting laat Marie zich zakken. ‘Dank je, zuster.’

‘Heel graag gedaan.’ Noortje schuift de stoel verder aan en glimlacht naar Marie. ‘Wat ziet u er weer prachtig

uit vandaag. Groen staat u goed!’

‘Dank je wel. Je bent echt een lieverd.’